

บทที่ 6

การเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวและสถานที่ที่น่าสนใจ (Features : Personal Experiences and Interesting Places)

เค้าโครงเรื่อง

1. คำนิยามการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว
2. คำนิยาม การเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ
3. รูปแบบของการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวและสถานที่ที่น่าสนใจ

สาระสำคัญ

1. การเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว คือ การเขียนเรื่องราวที่ผู้เขียนประสบมา อาจเป็นเรื่องที่มีสาระหรือมีประโยชน์ และน่าสนใจ สมควรได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เพื่อให้ทั้งสาระและความบันเทิงแก่ผู้อ่าน
2. การเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ คือ การเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับสถานที่ใดสถานที่หนึ่ง ที่ผู้เขียนมีโอกาสไปเยือนหรือสนใจศึกษาค้นคว้า และต้องการถ่ายทอดให้ผู้อ่าน ใ้รับสาระ ความรู้ หรือ แนวคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับสถานที่นั้น ๆ การเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ มิได้มีจุดประสงค์เพื่อจะนำเที่ยวสถานที่นั้น หากแต่ผู้เขียนต้องการเล่าถึงเอกลักษณ์ หรือลักษณะพิเศษของสถานที่นั้นมากกว่า
3. การเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว และการเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ มีรูปแบบการเขียนเช่นเดียวกับ การเขียนบทความทั่วไป กล่าวคือ ในอนุเจตแรก เป็นการกล่าวอารัมภบท ในอนุเจตต่อ ๆ มา เป็นการขยายความ หรือการเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นตามลำดับ อาจมีการสอดแทรก บทสนทนา และมีบทสรุปในตอนท้าย

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาบทที่ 6 แล้ว นักศึกษาสามารถ

1. บอกความหมายของการเขียน บทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวได้
2. บอกความหมายของการเขียน บทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจได้
3. จำแนกประเภทบทความได้
4. บอกโครงสร้างของบทความประเภทต่าง ๆ ได้
5. บอกส่วนที่ใช้ในการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวและสถานที่ที่น่าสนใจได้
6. เขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวและสถานที่ที่น่าสนใจแบบสั้น ๆ ได้

การเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว

ข้อความในหนังสือพิมพ์ มิใช่ขอเขียนเพื่อเสนอข่าว หรือเหตุการณ์ต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศเท่านั้น หนังสือพิมพ์ยังเสนอบทความ บทวิจารณ์ และขอเขียนแสดงสาระต่าง ๆ มากมาย อาทิ บทความเกี่ยวกับกีฬา คนตรี ชาวธุรกิจ ชาวสังคม การพยากรณ์-อากาศ การทำนายโชคชะตา และอื่น ๆ ข้อเขียนที่ผู้อ่านหนังสือพิมพ์ จะได้รับสาระประโยชน์ และแนวคิดเพิ่มขึ้น คือ บทความ แสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ซึ่งการเขียนบทความแสดงความคิดเห็น แบ่งออกเป็นหลายประเภท ประเภทแรกที่จะกล่าวถึงในที่นี้ คือ บทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว

การเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว คือ การเขียนเล่าเรื่องราวที่ผู้เขียนประสบมา อาจเป็นเรื่องตื่นเต้น น่ากลัว หรือเรื่องที่มีผู้เขียนจดจำได้อย่างไม่ลืมเลือน เนื่องจากเรื่องนั้น ๆ ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในชีวิต หรือก่อให้เกิด ความคิด หรือทำให้ผู้เขียนเปลี่ยนทัศนคติ ในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง การเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว

จะได้รับการตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เพราะมีสาระและเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่าน รวมทั้งอาจเสนอ
แนวคิดใหม่ ๆ ให้ผู้อ่านอีกด้วย

ตัวอย่างการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว

1. ประสบการณ์ของครูกับการสอน

"Billy Stole It!"

Shunned and ridiculed by his classmates, the
fourth grade's scapegoat desperately needed my love and
understanding that Friday afternoon.

How could I have failed him so?

Condensed from Guideposts Magazine

Aletha Lindstrom

AFTER YEARS OF TEACHING, I have many memories to dwell on
in idle moments. Most of these recollections are pleasant, but one
continues to haunt me--the memory of a boy.

I was a new, idealistic teacher when Billy entered my fourth
grade class. His mother was an alcoholic, and his father had long
since deserted her and Billy, the only child.

Billy came to school in soiled, bedraggled hand-me-downs.
He shuffled when he walked, his thin shoulders slumped, and he
seldom raised his eyes to meet mine or those of his classmates. He
was shunned and ridiculed by the others. When we sat in a circle
for story hour, his nearest neighbors edged away, as if to avoid
possible contamination. I tried to get the other children to include
him without embarrassing Billy--but I wasn't very successful.

Billy became the class scapegoat. Whenever an object was missing from a desk or locker, the owner's accusation was swift and harsh : "Billy stole it!" There were times when I, too, thought he might be guilty. Billy's silence when confronted seemed to indicate as much.

Nevertheless, I came to his defense. "You don't know that Billy took it," I would say. "You should never accuse anyone without proof. Probably you just mislaid it and you'll find it later."

And lost objects usually did reappear--a jacket tossed aside on the playground, gym shoes thrown in the wrong locker. But some "lost" objects never were recovered, and I couldn't help wondering about Billy. After all, he had no guidance from home ; and no money to buy the licorice sticks, gum, marbles and other small objects so coveted by a child.

Then one November day it happened. It was Friday--the most trying day of a teacher's week. Wind and rain added to the tension among the children. They shoved one another in line, fought during recess, and brought their noisy quarreling back into the classroom.

As I was attempting to quiet the group, Jan, who sat in back of Billy, suddenly wailed, "Teacher! Billy took my dime! It was right here by my inkwell when I went to sharpen my pencil, and now it's gone."

Billy merely dropped his head lower and shuffled his feet.

The dime had certainly been there. I'd seen it. And Billy was the only one who had been near Jan's desk.

By now the children were quiet, obviously waiting for me to take action. Perhaps I hadn't slept well the night before; or

perhaps it was the look of expectation in the children's eyes. Anyway, I lost my composure, and there--in front of the boy's classmates--I committed one of the cruelest acts an adult can inflict on a helpless child. I accused Billy of being dishonest.

"Give Jan her dime!" I ordered. As usual he said not one word in self-defense.

"Stand up!" He stood beside his seat.

"Now turn all your pockets inside out and take off your shoes!" He did so, trying to cover one foot with the other to hide the holes in his socks. But there was no dime.

"Empty your desk!" I commanded. Patiently he complied. The dime wasn't there either. He returned the books and papers to his desk without a word. Then he folded his arms on his desk top and buried his face in them.

Instantly I was aware of the enormity of my offense. Billy--unwanted, unlovable and unloved. And I, the one person who had defended him and shown him a little affection, had failed him.

It was later that afternoon that one of the boys went to the front of the room to sharpen his pencils. "Hey!" he cried. "Here's Jan's dime on the chalkboard ledge. She must have put it here when she sharpened her pencil."

I felt relieved--and heartsick. I went to Billy, still huddled at his desk, and drew him into my arms. "I'm so sorry, Billy. I had no right to accuse you. Will you ever forgive me?"

Slowly he raised his eyes to mine. There were no tears--perhaps he'd already learned the futility of tears--but the hurt in his eyes branded my heart forever.

At last the children headed home. Billy followed, alone as usual. From the window I watched as he trudged across the muddy play-ground, dragged down the street and turned the corner. Then I went to my desk and buried my head in my arms, remembering only that hurt in Billy's eyes.

How could I make amends?

For years, I'd wanted to be a teacher--to help children learn to be tolerant, trustworthy, loving individuals. I especially wanted to help children like Billy who needed to gain confidence and self-respect.

"Suffer the little children to come unto me." I had often thought of those words during my teacher-training days. They had convinced me that guiding a child was the most important job in the world. Then why had I failed Billy?

Suddenly I recalled the words of a professor I admired: "The unlovable child is the one who needs your love the most." Could love remove the hurt from Billy's eyes?

On Monday morning I met with the principal. Together we located suitable clothes for Billy and arranged with a social worker to give his mother the help she needed. We found small jobs for Billy so he, too, had a little money to spend.

Soon I felt a confidence as a teacher that I hadn't known before. I found many opportunities to put my arm about Billy's shoulders and praise him for some job he had done well. And I gave him errands to do, often involving small sums of money--"because I know I can trust you." He never betrayed my trust.

When I dwell on memories, there is one that is very precious to me. I recall a small boy who learned to walk as tall and proud as his classmates. I especially cherish the memory of a sweet, shy

smile whenever his eyes met mine.

And although I was able to help Billy break out of his shell, the real benefit came to me. I had told my pupils not to accuse anyone without proof. Billy helped me to learn a lesson that stayed with me throughout my teaching career and beyond—"practice what you teach."

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ผู้เขียนเริ่มอนุเจตที่ 1 ด้วยการอารมณ์บทว่า เนื่องจากการเป็นครูทำให้มีความทรงจำเกี่ยวกับเด็กนักเรียนมากมาย แต่เรื่องหนึ่งที่เธอจำฝังใจไม่ลืมเลย คือ เรื่องของเด็กผู้ชายคนหนึ่ง วิธีการเขียนเล่าประสบการณ์ของผู้เขียนเช่นนี้ เป็นการเริ่มเรื่องด้วยการเรียกร่องความสนใจจากผู้อ่าน จึงสังเกตว่า ภาษาที่ใช้เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเข้าใจได้ง่าย และใช้คำสันธาน but เชื่อมประโยคเพื่อให้เห็นความขัดแย้ง (conflict) ระหว่าง ความทรงจำ (memories) เรื่องอื่น ๆ กับความทรงจำที่จะเล่าให้ฟังในอนุเจตต่อมา (the memory of a boy)

ในอนุเจตที่ 2 ผู้เขียนเล่าสภาพของ Billy ให้ผู้อ่านจินตนาการได้ว่า Billy เป็นเด็กยากจน โดยการใช้ภาษาที่พรรณาถึงเสื้อผ้า วิธีการเดินอย่างไม่มีมั่นใจ และการได้รับการรังเกียจ ถูกกีดกันจากเพื่อนร่วมชั้นเรียน จะเห็นได้ว่า ในการบรรยายสภาพความยากจนของ Billy ผู้เขียนไม่ได้ใช้ภาษาที่ตรงไปตรงมาว่า Billy was poor and had no money แต่ผู้เขียนบรรยายโดยทางอ้อมโดยการกล่าวถึงเสื้อผ้าและลักษณะการเดินของ Billy ว่า

Billy came to school in soiled, bedraggled hand-me-downs.

He shuffled when he walked, his thin shoulders slumped, and he seldom raised his eyes to meet mine or those of his classmats.

คำว่า hand-me-downs หมายถึง เสื้อผ้าที่ผู้อื่นนำมา คำคุณศัพท์ soiled และ bedraggled หมายความว่า เสื้อผ้าของ Billy เกาและสกปรก ท่าเดินที่ไหล่งุ่ม และการไม่ประสานสายตากับผู้อื่น ทำให้ผู้อ่านจินตนาการถึงความไม่มั่นใจในตัวเองของ Billy อันมีสาเหตุมาจากความจนของเขานั้นเอง

ในอนุเจตที่ 3 ผู้เขียนเล่าถึงความไม่ยุติธรรมที่ Billy ได้รับ เพราะเขาได้รับการกล่าวหาจากเพื่อนว่า เป็นขโมย เมื่อมีของหาย โดยการกล่าวว่า Billy became the class scapegoat

ในอนุเจตที่ 4 ผู้เขียนใช้ คำว่า nevertheless เพื่อแสดงความขัดแย้งว่า แม้นักเรียนในชั้นจะเห็นว่า Billy เป็นคนผิด แต่ครูไม่เห็นควยและช่วยแก้ตัวแทน Billy ในประโยคที่ว่า Nevertheless, I came to his defense.

ในอนุเจตที่ 5 ผู้เขียนยืนยันความผิดคิดว่า Billy มีโชคนิด โดยกล่าวว่า ของที่หายมักจะกลับคืนมาเนื่องจากผู้เป็นเจ้าของวางผิดที่หรือหลงลืมไปเอง แต่อย่างไรก็ตาม เพื่อนร่วมชั้นเรียนของ Billy มีเหตุผลพอเพียงที่จะคิดว่า Billy เป็นขโมยเนื่องมาจาก เหตุผลที่ว่า After all, he had no guidance from home; and no money to buy the licorice sticks, gum, marbles and other small objects so coveted by a child.

ในอนุเจตที่ 6 ผู้เขียนเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นหลังจากเกริ่นให้ผู้อ่านได้รับรู้ภูมิหลังของ Billy แล้ว ครูผู้เคยเข้าใจและแก้ตัวให้ Billy ตลอดมา ก็สูญเสียความสุเมตตาของ เธอโดยการกล่าวหาว่า Billy เป็นขโมยทั้งที่ไม่มีหลักฐานพอเพียงและแล้วในที่สุดเหตุการณ์ ก็ปรากฏว่า Billy เป็นผู้บริสุทธิ์ ผู้เขียนใช้ภาษาที่บอกถึงอารมณ์ ความรู้สึก ทำให้ผู้อ่าน จินตนาการตามได้ โดยไม่ต้องกล่าวอย่างตรงไปตรงมา ถึงความเจ็บปวดที่ Billy ได้รับความทุกข์ในข้อความที่กล่าวว่า Slowly he raised his eyes to mine. There were no

tears--perhaps he'd already learned the futility of tears--but the hurt in his eyes branded my heart forever.

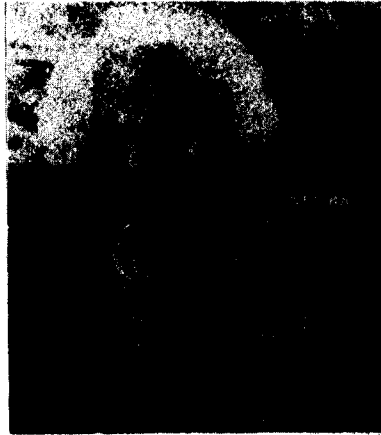
ในที่สุดผู้เขียนค้นพบวิธีการที่จะทำให้ Billy หายจากความเจ็บปวดที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นขโมยความช่วยเหลือเขาทำงาน แลกกับเงินเพื่อเป็นสิ่งตอบแทนเล็ก ๆ น้อย ๆ และ Billy รู้สึกดีขึ้น เมื่อมีผู้เข้าใจและให้ความรักแก่เขา

ผู้เขียนสรุปใน 2 อนุเจตสุดท้ายว่า ประสบการณ์เกี่ยวกับ Billy ก่อให้เกิดผลดีแก่เธออย่างไรบ้าง นั่นคือ Billy สามารถยืนหยัดได้อย่างสง่างามภูมิเทหาเพื่อน ๆ ของเขา I recall a small boy who learned to walk as tall and proud as his classmates และสิ่งที่มีค่ามากกว่านั้น คือ บทเรียนของผู้เขียนที่ว่าจะต้องปฏิบัติตนเช่นเดียวกับที่สอนนักเรียน เพราะเธอสอนนักเรียนว่า not to accuse anyone without proof เธอเคยกล่าวหา Billy ว่าเป็นขโมยโดยไม่มีหลักฐาน ดังนั้น เธอควรจำไว้ว่า "practice what you teach"

จงสังเกตว่า วิธีการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวแตกต่างจากการเขียนบทความทั่วไป เพราะการใช้ภาษาในบทความเช่นนี้ จะเป็นภาษาที่สร้างจินตนาการในใจผู้อ่าน ไม่ใช่ภาษาที่ตรงไปตรงมาเช่นเดียวกับภาษาในการเขียนข่าวหรือการเขียนบทความทั่วไป ในอนุเจตแรกมักจะเสนอความคิดที่เป็นความขัดแย้ง หรือเป็นเหตุเป็นผลเพื่อการนำเสนอเรื่องราวในอนุเจตต่อมาให้ผู้อ่านเกิดความสนใจและต้องการติดตามอ่านจนจบ ส่วนอนุเจตสุดท้ายเป็นการสรุปผลของประสบการณ์นั้น ๆ ที่มีต่อผู้เขียนโดยตรง

2. ประสบการณ์ของเจ้าฟ้าหญิงอุบลรัตนราชกัญญา เกี่ยวกับสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี

Childhood advice from Grandma

The Princess Mother

Princess Ubonratana

As the entire Thai nation utters in unison "Long Live Your Royal Highness" in celebration of Her Royal Highness the Princess Mother's 90th birthday tomorrow, we bring you the English translation of the article 'My Grandmother', written by HRH Princess Ubonratana for the current issue of Dichan Magazine

It was a rainy day. I think it was in Chiang Mai, early in the summer of the year when I turned 13, which was a long, long time ago. But I still remember clearly the wise words of the Princess Mother.

That was a rather special year. Normally we would go to Hua Hin, but that year we took a train to Chiang Mai.

I remember we had to spend the night on board the train. That was fun because we got to sleep in a bunk bed. I took the upper bunk.

In those young days, we children preferred Hua Hin to Chiang Mai. Especially me, because I love the sea and the sun. I could spend the whole day (if possible) playing on the beach.

I had not yet started sailing then. I only took it up the following year. I enjoyed the beach anyway, playing in the surf the whole day through.

In Chiang Mai we had to go mountain climbing, which was exhausting, and something of a physical ordeal. Now I realise that mountain climbing is an ideal form of exercise. It strengthens our cardiovascular muscles and keeps us slim.

I was young then and did not think much about health or beauty, and therefore didn't really enjoy it all that much.

But it was something we had to do, and in its way it could be fun.

The day I am speaking of was rainy, as I said, and so we confined ourselves to playing indoors. I cannot recall what kind of games we played, but after sitting around for long while I became restless and started complaining. "I'm bored. There's nothing to do."

The Princess Mother, who had entered the room quietly, happened to hear my complaint.

She was so kind, an open-minded adult who was ready to listen to the opinions of us children. She shared her thoughts with us. They gave us something to ponder at the time, and have stayed in my mind until now.

Whenever one has free time from work or study, she said, one should not sit around complaining about being bored, because there are always a lot of interesting things to do.

There are plenty of things to do which besides being enjoyable, can benefit us by giving us knowledge and skill in such areas as handicrafts or painting. And there are other things that we can do to help others.

She also said, "Grandma is old but has no time to get bored."

That made me think. Right, there are plenty of things we can do, from which we can learn as well.

What the Princess Mother taught me still remains meaningful for me today, and I see her as an example of what she taught me: the way she has worked for the people, how she still has time for a wide variety of creative work.

This includes personal study, which she does constantly.

These days, I have so much work to do that I don't even have time for hobbies. But I always remember her words.

Whenever I have a chance to come to Thailand, I bring my children for an audience with the Princess Mother. She's so kind. She watches my children play, happily and with patience.

When I told the children to stop running around and behave in front of the Princess Mother, she would say "It's all right, It's fun."

My son is very naughty. The last time I took the children to see her a few years ago, my son ran up and down the staircase and slid down the steep handrail. He played with ice. He even just picked and ate a sweet he had dropped on the floor!

The Princess Mother had something to say about this. She related that when she was young, and all her children were small, she strictly enforced the rule of hygiene. She would have been extremely upset to see children eating food they had picked up from the floor.

But that was exactly what my son had.

She said one has to take it easy sometimes, though, because you can make yourself unhappy fretting too much about what's already happened. And the children are in good health, and have been immunised.

These are some of my memories of the Princess Mother.

All my love and best wishes to the Princess Mother on the occasion of her 90th birthday.

นำมาจากคอลัมน์ Outlook หนังสือพิมพ์ Bangkok Post ฉบับประจำวันเสาร์ที่ 20
เดือนตุลาคม พ.ศ. 2533

จากบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนพระองค์ของเจ้าฟ้าหญิงอุบลรัตนราชกัญญา
จะเห็นว่า มีลีลาและวิธีการเขียนแตกต่างจากบทความแรก แต่การเล่าถึงประสบการณ์
ส่วนตัวนั้น จะลงท้ายด้วยการเสนอผลที่ได้รับ หรือแง่คิดที่ได้มาจากการสนทนานั้น ๆ เช่น-
เดียวกัน

ในอนุเฉทที่ 1 พระองค์เล่าถึงวันที่เกิดเหตุการณ์ที่พระองค์ทรงจดจำได้จนถึงปัจจุบัน
โดยกล่าวว่า But I still remember clearly the wise words of the Princess
Mother จะเห็นว่า ทรงใช้คำสันธาน But เพื่อแสดงความขัดแย้งว่า แม้เหตุการณ์นั้นจะ

เกิดขึ้นนานมาแล้ว แต่พระองค์ ยังทรงจำได้เสมอแม้ในปัจจุบัน

ภาษาที่ใช้ในการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว จะเป็นภาษาที่เข้าใจ ใต้ง่าย ทรงเล่าวว่า วันนั้น ผศคทหนัก และการที่ต้องประทับอยู่ในพระตำหนักทำให้พระองค์รู้สึก เบื่อ จึงตรัสว่า "I'm bored. There's nothing to do." เมื่อพระบรมราชชนนี เสด็จมา และไต่ถามจึงตรัสสอน เจ้าฟ้าหญิงอุบลรัตนฯ ว่า "Grandma is old but has no time to get bored." จากพระราชดำรัสนี้ ทำให้ เจ้าฟ้าหญิงอุบลรัตนฯ ทรงกึก ใต้วว่า That made me think. Right, there are plenty of things we can do, from which we can learn as well.

เจ้าฟ้าหญิงอุบลรัตนฯ ทรงสรุปในบทความของพระองค์ว่า ที่ทรงจดจำรำลึกถึง สมเด็จพระบรมราชชนนี ก็เพราะพระองค์ทรงให้แง่คิดในการดำเนินชีวิตแก่พระองค์นั่นเอง นั่นคือ She said one has to take it easy sometimes, though, because you can make yourself unhappy fretting too much about what's already happened.

จะเห็นได้ว่า ตัวอย่างนี้เป็นตัวอย่างการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว ที่สั้น และใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งทำให้ผู้อ่าน เข้าใจใต้ง่ายและก่อให้เกิดแง่คิดอันมี ประโยชน์ ซึ่งผู้อ่านอาจนำไปใช้ในชีวิตของคนใต้ว

3. ประสบการณ์ของ ทอม ฟิลบิน (Tom Philbin)

The trial attorney cross-examined me as if my soul was at stake. And it was

THE LAWYER *and the Punk*

BY TOM PHILBIN

It HAPPENED in the summer of 1957. I was 23 and, to put it mildly, adrift. After I had gotten out of the paratroops I'd developed a romance with alcohol, bar fights and early-morning altercations with police. I had no steady job, no prospects.

My mother worked for a New York lawyer, and since he had always shown an interest in her family, she told him of the problems I was causing. I was flabbergasted when Joe Thomson called me to set up a lunch appointment. I knew how busy this trial attorney was, and also that he could be, at times (in my mother's words), "a real tough S.O.B."

We met at a downtown restaurant that had white tablecloths and fine china. I felt uncomfortable in the suit I had dredged up to wear-it was not my usual drinking uniform.

Thomson was even more intimidating in person than I had imagined. He was tall, white-haired, dressed in a pin-stripe suit with a vest and tiepiece. But it was his eyes I remember most-icy blue, and they looked right through me.

As we ordered, he started to talk. His manner was flamboyant, almost hammy, and it was clear that he was used to getting what he wanted. He had a disconcerting way of sticking to his cross-examination: what was I going to do with my life?

I had no answer. No one had ever spoken to me quite like this.

The man pulled no punches. He said, flat out, that I had to straighten up, for my parents' sake and my own. I felt myself bristle. Who the hell does this guy think he is? But then his tone softened. He offered to get me a job at an insurance company. Or, if I wanted to go to college, he would help.

Ridiculous, I thought, and for the first time in our meeting I found my voice. "Wait a minute. My high-school record wasn't great. I don't think I could get in." But I was out of my league.

He ignored my attempt at argument, and told me if I wanted to try Manhattan College, my father's alma mater, he'd back me up. And there was that look again, that blue-eyed, penetrating gaze that demanded compliance. It was clear that I had no choice. I agreed or, more accurately, gave in.

A week later, on a hot August day, we headed north toward the school. But on the expressway, Thomson suddenly steered the car to the shoulder of the road and stopped.

"Let's pray that we're successful," he said.

Is he for real? Totally in shock, I followed his lead and knelt by the side of the highway. I felt mortified kneeling there with cars whooshing by a few feet away, but I knew by then it was useless to challenge him. I closed my eyes, then stole a sideways glance. And there he was, this trial attorney in a pin-stripe suit, eyes closed, hands clasped, lips moving in prayer.

At the college we met with Brother Gregory, the dean of the liberal-arts school. "I'm not a Catholic, Brother," Thomson told him "but this young man is going to lose his soul. He's drinker, he's a brawler, he has no purpose."

I wished I could crawl under the floor tile. Thomson talked on about tradition and about my family. He was standing before a jury, pleading my case.

Brother Gregory listened patiently, but told us the freshman class was filled. He did promise to consider me if a spot opened up.

And in September, just before school was to start, I got a phone call from the college.

"We have an opening," Brother Gregory said. "Do you want to give it a whirl?"

"Sure," I said.

But I wasn't sure. I had no idea what to do. It was school, or maybe a job, or maybe nothing. I actually flipped a coin.

The next day I halfheartedly showed up for my first class, called World Literature. And there a miracle occurred.

My professor, a small dynamo named Brother Albian Anthony, seemed to burst with enthusiasm over the ideas of someone named Aristotle. I was mesmerized. I could not believe anyone could be as smart as this guy Aristotle.

The miracle was that a kind of explosion went off in my head. It felt like the flash from an H-bomb, and it suddenly changed how I thought about myself and the world. I was not a drinker; I was not just an ex-GI. I felt I belonged. In that single, fantastic moment I realized I could be a student.

We were inundated with a Niagara of ideas about world history, literature, language and philosophy. But there was something even more important going on: all of us were caught up in the thrilling process of learning. I don't want to exaggerate, but there was an unstated realization that somehow we were on a sacred journey.

This did not mean I became a saint. I often hung out on campus in front of a statue of St. John Baptist de la Salle, arguing vociferously about politics or religion or just about anything. I remember red faces and expletives undeleted and laughter.

It was great, particularly since I knew, in those days, that I was never wrong. But at least my weap-on was now my intellect-not my fist.

If anyone had told me back when I was flipping the coin that I was going to be some Big Man on Campus, I would have laughed in his face. But in my sophomore year I was made head of the English Majors' Society, reporter for the school paper, president of the drama club. And, in 1961, my family watched with pride as I received my diploma. I left that place with a dream: to be a writer.

I would hear about Joe Thomson from my mother from time to time. There were always stories, almost legends, about his successes, his cracking a witness's story on the stand or getting in some powerful person's hair. For all his tough style, though, there was a sweetness to him, shown in his pro bono work with disadvantaged folks. Maybe it was the flip side of a desire to control those around him that drove him to try to improve people's destinies. He was, in fact, so emotional that fellow lawyers called him "the man with onions in his pocket" for his tendency to weep in court.

Still, I had no idea what he had done for me. But it was a kind of tribute to him, I guess, that I found myself once more before Brother Gregory, pleading the case of a buddy of mine who was having trouble in another school. The dean seemed amused by the *deja vu*, but agreed to let Irwin Wolosky- a Jew - enroll. And Irwin, too, graduated after being immersed in the world of Great Ideas. I like to think Joe Thomson started a kind of chain, of failed kids helping one another, that continues to this day.

Several years ago, I heard that Joe, in his 70s and crippled from arthritis, had suffered an aneurysm and was in frail health. Perhaps even worse, he could no longer practice law. He was deeply depressed. It finally dawned on me that I had never thanked him, this man who had buffaloeed me to "straighten up" with a single act of kindness. So I got a copy of my first published book and wrote inside:

Dear Joe,

Enclosed is the first book I wrote. I thought you'd like to know that things are going very well. I'm a full-time writer (six books), happily married, and I have three great children.

But I wanted to say, Joe, that none of it would have happened without the love and belief you gave me that summer day in 1957. I'll never forget you, Joe.

Love,

Tom

A week later I got a note from Joe, obviously written with difficulty.

Dear Tom,

You made an old man cry.

God Bless You,

Joe

TWO WEEKS LATER, Joe Thomson died. At the funeral, his widow, Dorothy, told me my note had pulled him out of the doldrums.

As I left the funeral home, for the first time I understood. I may have given Joe a few days of happiness. He gave me my life.

@ 1969 BY TOM PHILBIN. CONDENSED FROM CATHOLIC DIGEST (APRIL '89).
ST. PAUL. MINN. WITH ADDITIONS BY THE AUTHOR

จากนิตยสาร The Reader's Digest ประจำเดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2532 ฉบับที่ 54
เล่มที่ 320 หน้า 39-42

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่า ผู้เขียนมีประสบการณ์ที่น่าสนใจและน่าศึกษา เนื่องจากประสบการณ์นั้นเป็นเหตุให้ชีวิตของเขาเปลี่ยนแปลง ผู้เขียนเริ่มต้นอุทิศตนอย่างน่าสนใจ โดยกล่าวในลักษณะของเรื่องเล่าว่า It happened in the summer of 1957. ทำให้ผู้อ่านใคร่รู้ว่าเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นในปี ค.ศ. 1957 นั้น

ในอนุเจตที่ 2 ผู้เขียนเล่าความเป็นมาของตนเอง ในอนุเจตที่ 3 เป็นการกล่าวถึงความรู้สึกเมื่อเขาเผชิญหน้ากับนายความเจ้าชายของมารคา ผู้อ่านจะทราบว่าคุณลักษณะของผู้เขียน และนายความแตกต่างกันอย่างไร จากข้อความที่ว่า I felt uncomfortable in the suit I had dredged up to wear - it was not my usual drinking uniform และ His manner was flamboyant, almost hammy, and it was clear that he was used to getting what he wanted.

ในอนุเจตต่อ ๆ มา ผู้เขียนแสดงความรู้สึกที่เกิดขึ้นเมื่อเผชิญหน้ากับ Brother Gregory คณบดีของมหาวิทยาลัยที่เขาไปสมัครเรียน เมื่อนายความบรรยายความไม่ดีของผู้เขียน ผู้เขียนรู้สึกอยากแทรกแผ่นดินหนี I wished I could crawl under the floor tiles. จะสังเกตได้ว่า การเขียนบทความประเภทนี้ เป็นการใช้ภาษาโวหารเพื่อแสดงความรู้สึกมากกว่าใช้ภาษาเขียนแบบตรงไปตรงมา การเขียนแสดงความรู้สึกเช่นนี้ ทำให้ผู้อ่านจินตนาการได้ว่า ผู้เขียนมีความรู้สึกละอายใจในความประหลาดไม่ดีของเขาจนอยากแทรกแผ่นดินหนีไป

ในอนุเจตต่อมา ผู้เขียนแสดงให้เห็นว่าประสบการณ์ในชั้นเรียนที่เขาประสบมาทำให้เขาเกิดความรู้สึกรักเรียน The miracle was that a kind of explosion went off in my head. It felt like the flash from an H-bomb, and it suddenly changed how I thought about myself and the world.

โครงสร้างของการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งคือ การใช้ภาษาที่แสดงอารมณ์ความรู้สึก เช่น การใช้คำสันธานต่าง ๆ อาทิ but, as,

for, and เป็นต้น หรือการกล่าวด้วยประโยคแสดงเงื่อนไขที่ว่า If anyone had told me back when I was flipping the coin that I was going to be some Big Man on Campus, I would have laughed in his face. ทำให้ผู้อ่านทราบโดยทางอ้อมว่า แท้ที่จริงแล้วผู้เขียนประสบความสำเร็จในชีวิตการศึกษาและเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังพอสมควรในมหาวิทยาลัย

นอกจากนี้ผู้เขียน ใช้สำนวนเปรียบเทียบเพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการเห็นภาพบุคลิกลักษณะของตัวละครด้วย เช่น He was, in fact, so emotional that fellow lawyers called him "the man with onions in his pocket" for his tendency to weep in court.

ผู้เขียนสรุปประสบการณ์ของเขาด้วยการเขียนในรูปของจดหมายแสดงความขอบคุณนายความผู้ชุบชีวิตใหม่ให้เขาว่า But I wanted to say, Joe, that none of it would have happened without the love and belief you gave me that summer day in 1957. I'll never forget you, Joe. และ I may have given Joe a few days of happiness. He gave me my life.

4. ประสบการณ์ของอดีตประธานาธิบดี โรนัลด์ เรแกน (Ronald Reagan)

A LESSON FOR LIVING

BY RONALD REAGAN

"Everything happens for the best," my mother said whenever I faced disappointment. "If you carry on, one day something good

will happen. And you'll realize that it wouldn't have happened if not for that previous disappointment."

Mother was right, as I discovered after graduating from college in 1932. I had decided to try for a job in radio, then work my way up to sports announcer. I hitchhiked to Chicago and knocked on the door of every station - and got turned down every time.

In one studio, a kind lady told me that big stations couldn't risk hiring an inexperienced person. "Go out in the sticks and find a small station that'll give you a chance," she said.

I thumbed home to Dixon, Illinois. While there were no radio-announcing jobs in Dixon, my father said Montgomery Ward had opened a store and wanted a local athlete to manage its sports department. Since Dixon was where I had played high-school football, I applied. The job sounded just right for me. But I wasn't hired.

My disappointment must have shown. "Everything happens for the best," Mom reminded me. Dad offered me the car to job hunt. I tried WCC Radio in Davenport, Iowa. The program director, a wonderful Scotsman named Peter MacArthur, told me they had already hired an announcer.

As I left his office, my frustration boiled over. I asked aloud, "How can a fellow get to be a sports announcer if he can't get a job in a radio station?"

I was waiting for the elevator when I heard MacArthur calling, "What was that you said about sports? Do you know anything about football?" Then he stood me before a microphone and asked me to broadcast an imaginary game.

The preceding autumn, my team had won a game in the last 20 seconds with a 65-yard run. I did a 15-minute buildup to that play, and Peter told me I would be broadcasting Saturday's game!

On my way home, as I have many times since, I thought of my mother's words: "If you carry on, one day something good will happen—something that wouldn't have happened if not for that previous disappointment."

I often wonder what direction my life might have taken if I'd gotten the job at Montgomery Ward.

CONDENSED FROM PLUS: THE MAGAZINE OF POSITIVE THINKING (FEBRUARY '90),
© 1990 BY FOUNDATION FOR CHRISTIANLIVING (FCL), PAWLING, NEW YORK

จากนิตยสาร The Reader's Digest ประจำเดือน มิถุนายน พ.ศ. 2533 ฉบับที่ 55
เล่มที่ 327 หน้า 105-106

จากตัวอย่างนี้จะเห็นได้ว่าผู้เขียนมีกลวิธีเล่าเรื่องได้อย่างน่าสนใจ ด้วยการขึ้นต้นบทความด้วยคำกล่าวของมารดาว่า เมื่อไรก็ตาม ที่ประสบความล้มเหลวจงมุ่งมั่นต่อไป แล้ววันหนึ่งจะประสบความสำเร็จ คือ "Everything happens for the best" "If you carry on, one day something good will happen. And you'll realize that it wouldn't have happened if not for that previous disappointment."

ในอนุเจตต่อมาผู้เขียน ย้ำคำกล่าวในตอนต้นเรื่องอีกครั้งว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้อง เพราะก่อนประสบความสำเร็จในชีวิต ผู้เขียนประสบความล้มเหลวในการสมัครงานจนเขาเกือบหมดกำลังใจ มารดาของเขาจึงย้ำกับเขาว่า "Everything happens for the best." ความรู้สึกท้อสิ้นหวังของผู้เขียนแสดงออกมาอย่างแจ่มชัดในประโยค As I left his office, my frustration boiled over. ผู้อ่านรับรู้ความผิดหวังของผู้เขียนได้โดยผู้เขียนไม่ต้องเขียนอย่างตรงไปตรงมา ผู้เขียนจบบทความของเขาด้วยการยกคำกล่าวเตือนสติของมารดาของเขามากล่าวซ้ำอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นการสอนใจผู้อ่านด้วยว่า "ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จอยู่ที่นั่น"

ในอนุเจตสุดท้าย ผู้เขียนจบด้วยการตั้งข้อสงสัยว่า หากเขาได้งานในแผนกกีฬา
ของ Montgomery Ward วิธีชีวิตของเขาจะดำเนินไปเช่นไร ซึ่งทำให้ผู้อ่านต้องจินตนาการ
ตามไปอีกตอนหนึ่ง

5. ประสบการณ์ของคนคานอค ชื่อ ซีลา ฮอคเคน (Sheila Hocken) จาก
หนังสือชื่อ Emma E I

The first week went by very happily. Traveling to and from work, in fact, became easier every day. I did not have to give Emma all the directions in the Square because she soon began to take me straight to the correct road and across to the bus stop. I soon discovered that Emma had only to take any route once and she know it. But I also found there was a drawback in having such an intelligent dog.

About the middle of the second week we set off for work as usual. I merely said to Emma that we were going to the office. We caught our first bus, and reached the Market Square. Everything was fine. But when we got to the first road to cross in the Square, Emma sat down instead of going forward. I listened for traffic, and when I thought it was clear, I told her to go forward. But she would not move. She simply continued to sit.

I could not understand what was going on. I thought that perhaps I had misjudged the traffic, so when it was quiet I told her again. Still she would not go straight ahead. Instead, she stood up and turned right, taking me along the pavement. "Emma," I said, rather desperately, as I was being dragged along, "Where are you taking me? Where's the bus stop? Come on. Bus stop.." But no, she would not listen, or if she did listen, she certainly did not take any notice.

We went on, crossed a road, made a sharp left turn, and crossed another road. Then she sat down again. I had no idea where we were. I had completely lost my sense of direction and was utterly confused about the pattern I had to keep in my mind in order to reach the bus stop. I was not only disappointed in Emma, but slightly upset and annoyed with her as well. "Emma," I said crossly, "We shall be late for work." How do you tell the boss that it was the dog who made you late?

Reluctantly, I decided to appeal to a passerby. "Excuse me," I said as the next footsteps approached, "can you tell me how to get to the number 43 bus stop, please?" There was a silence for a second or two, during which time I thought: No one knows where it is. We are really lost. Then a man's voice, obviously puzzled, said, "The 43 bus stop? You're at the 43 bus stop. Your dog's at the foot of the post." I was relieved, astonished, Here is probably letter to use numerals and utterly baffled. We got on the bus when it came along, and I put the incident out of my mind-until the following morning.

This time Emma went left instead of right, crossed another road, turned right, crossed a further road, walked along, and sat down. We were at the 43 bus stop again. I was unnerved, but by now I'd gotten used to the feeling. At work, I asked Carol, a friend who I knew came to the office via the Market Square, if there was any construction on the route I had originally mapped out. She said no, and that there was no new building or any kind of obstruction.

I was at a loss. I thought and thought, and then the only possible explanation came to me : Emma, having learned a route, became bored with having to follow it every day. So she invented variations. From then on she found a series of routes around the Market Square quite independently of any guidance from me, and chose one of them every day. I soon became resigned to this and got up ten minutes earlier just to allow for Emma's possibly making a

mistake. But, of course, she never did.

- Sheila Hocken, "Emma E 1"

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ผู้เขียนเล่าประสบการณ์ชีวิตของเขา ในยามคาบอคโดยที่มีสุนัขนำทาง ชื่อ Emma ได้อย่างชัดเจน เห็นภาพลักษณ์ บทความเล่าประสบการณ์ของเธอมาติดตาม เนื่องจากก่อนจะจบอนุเฉตแรกผู้เขียนใช้คำสันธาน but ในประโยคที่ว่า But I also found there was a drawback in having such an intelligent dog ทำให้ผู้อ่านต้องการทราบว่าอะไร คือ drawback หรือข้อเสีย ทั้ง ๆ ที่ Emma เป็นสุนัขที่ฉลาด และถูกฝึกให้ทำหน้าที่นำทางคนคาบอคโดยเฉพาะ

ในอนุเฉตต่อ ๆ มา ผู้อ่านจะเห็นว่าผู้เขียนค่อย ๆ เล่าเรื่องตามลำดับว่า Emma นำทางผู้เขียนไปขึ้นรถโดยสารประจำทางสายเดิม แต่เดินไปตามเส้นทางที่แตกต่างกันทุกวัน เนื่องจาก Emma เป็นสุนัขที่ฉลาด และจำทางได้แม่นยำ มันจึงเบี่ยงการเดินทางเดิมซ้ำ ๆ ทุกวันนั่นเอง

จงสังเกตว่า ภาษาที่ใช้ในการเล่าประสบการณ์นี้เป็นภาษาที่สั้นและเข้าใจได้ง่าย ตอนที่ Emma พาผู้เขียนเดินไปตามเส้นทางใหม่ ผู้เขียนบรรยายความรู้สึกไว้อย่างชัดเจนว่า เธอกลัวการหลงทาง เพราะ I had completely lost my sense of direction and was utterly confused about the pattern I had to keep in my mind in order to reach the bus stop.

ในอนุเฉตสุดท้าย ผู้เขียนค้นพบเหตุผลที่ Emma เปลี่ยนเส้นทาง นั่นคือ Emma, having learned a route, became bored with having to follow it every day. So she invented variations. และจากประสบการณ์นี้เองทำให้ผู้เขียนพอใจที่จะเล่าถึงความฉลาดของ Emma ให้ผู้อ่านได้รับรู้ว่า แม่จะเปลี่ยนเส้นทางเดินทุกวัน Emma ไม่เคยทำให้ผู้เขียนหลงทางเลย ดังประโยคที่ว่า I soon became resigned to this and got up ten minutes earlier just to allow for Emma's possibly making a mistake. But, of course, she never did.

จะเห็นได้ว่า ตัวอย่างนี้ เป็นตัวอย่างของการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ ส่วนตัวแบบสั้นและง่าย โดยการเล่าเรื่องไปตามลำดับและการกล่าวให้ผู้อ่านเกิดความสนใจ ใคร่จะติดตามด้วยการใช้คำสันธาน But เพื่อเน้นถึงข้อเสียของสุนัขที่ฉลาดอย่าง Emma และสรุปลงท้ายว่าข้อเสียดังกล่าวมิใช่ข้อเสียเพราะ Emma ไม่เคยพลาดเลยในการนำทาง เจ้านายของมัน

จากตัวอย่างทั้งหมดที่กล่าวมาแล้ว นักศึกษาคงพอจำแนกวิธีการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวได้ว่า การเขียนบทความแสดงความคิดเห็นประเภทนี้ มีวิธีการเขียนได้หลายรูปแบบ แต่การขึ้นต้นการเล่าเรื่องในอนุเฉทที่ 1 มักจะเป็นการขึ้นต้นด้วยประโยคหรือวลีที่มาสนใจ และชวนให้ผู้อ่านติดตาม โดยมักจะเสนอในเชิงความคิดที่ขัดแย้ง หรือกล่าวอย่างใดอย่างหนึ่งที่ผู้เขียนได้พิสูจน์ในภายหลังว่า คำกล่าวเช่นนั้นเป็นความจริง ลักษณะภาษาที่ใช้มักเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ที่เข้าใจได้ง่าย แต่ลีลาการเขียนมิได้เป็นไปอย่างตรงไปตรงมา มักจะเป็นการพรรณนา หรือการบรรยายภาพ เพื่อให้ผู้อ่านจินตนาการตามไป และได้รับอารมณ์ความรู้สึกที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดลักษณะเช่นนี้เองทำให้การเขียนบทความประเภทนี้แตกต่างไปจากการเขียนรายงานข่าว ซึ่งเน้นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับโดยไม่มีอารมณ์ของผู้เขียนสอดแทรกปะปนอยู่ด้วย

สำนวนที่ใช้ในการเขียนบทแสดงความคิดเห็นประเภทประสบการณ์ส่วนตัว

ดังใดกล่าวมาแล้วว่า ประสบการณ์คือเรื่องราวที่เกิดขึ้นมาแล้วกับผู้เขียน ดังนั้นกาล (Tense) ที่ใช้ในการเล่าจะเป็นอดีตกาล (Past Tense) ส่วนสำนวนต่าง ๆ ที่นิยมใช้ มักจะมีดังต่อไปนี้

- Then one day it (the story) happened.
- As I was doing something, something else happened.
- When I have time to think about something, I recall the memory that is very precious to me.

- It was a rainy/sunny day.
- I remember we did something.
- I can not recall the exact date but.....
- What someone taught me still remains meaningful for me today.
- Whatever happens, I always remember something.
- Someone related something that when he was young, he did something.
- These are some of my memories of.....
- It happened in.....
- If someone had said something, I would have laughed in his face.
- I discovered something was right.
- I later thought of.....
- What might have happened if I had done.....?
- I now realize.....
- Something should have happened like this but.....
- If I am free, I will dwell on this/that memory.
- I will never forget.....
- This gave me the lesson that.....
- The lesson I got from this incident made me.....
- Once the story took place in.....

นอกจากตัวอย่างที่ยกมาข้างต้นแล้ว ยังมีสำนวนต่าง ๆ ที่ใช้ในการเล่าเรื่องเกี่ยวกับประสบการณ์ของผู้เขียนอีกมากมาย ซึ่งนักศึกษาควรศึกษาและรวบรวมเพื่อนำไปใช้ในการเขียนหรือในการสอบโต้ตอบถูกต้อง

การเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ

การเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ มิใช่การเขียนสารคดีน้ำท่วม หากเป็นการเขียนเพื่อเล่าประสบการณ์ เกี่ยวกับสถานที่แห่งใดแห่งหนึ่งที่คุณเขียนพบว่า มีเอกลักษณ์หรือมีลักษณะเด่นอันควรถ่ายทอดให้คุณอ่านบทความประเภทนี้ใคร่รับรู้ ผู้เขียนที่เป็นพุทธศาสนิกชนอาจจะเล่าประสบการณ์ของความรู้สึกของเขาในการไปวัดใดวัดหนึ่ง แล้วเกิดความประทับใจ หรือความบันเทิงใจในทางใดทางหนึ่งให้เห็นควรถ่ายทอดความรู้สึกนั้นให้คุณอ่านใคร่รับรู้ จงสังเกตว่าการเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ คือ การเขียนที่ผู้เขียนสอดแทรกอารมณ์ความรู้สึกของคนที่เกิดขึ้นจากการไป เยี่ยมเยือนสถานที่นั้น หรือ อาจเป็นเกร็ดความรู้ที่น่าสนใจ ซึ่งได้จากการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับสถานที่นั้น ๆ ก็ได้

ตัวอย่างการเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ

1. กรุงเทพมหานครที่นักท่องเที่ยวไม่รู้จัก

Wonderful Bangkok the Tourists Don't See

Bangkok is a wonderful city for sightseers. Since Thailand was never colonized, it has kept its own exotic, oriental feeling. Visitors always visit The Grand Palace, The Floating Market, but there are other places just as interesting. Three of these are Rung-a-Roon Market, Phrakhanong Khlong, and Kuan-Im Palace.

Rung-a-Roon Market stretches from the landing stage of Khlong Phrakhanong under the bridge at Sukhumvit Soi 73 back to the main shopping mall of Soi 71. Merchandise ranges from shoes and clothes at the western end to a wide variety of fish and meats at the eastern Khlong side of the market. This market is deep, wide, and very much alive with so much diversity that it keeps more than the immediate neighborhood thriving.

In stark contrast to the pandemonium of Sukhumvit and the hubbub of the market, a trip up Prakanong Khlong is leisurely and quiet. The boats leave Soi 73 on the hour every hour and arrive at the UL-A-Tissom Mosque half an hour later. They leave the Mosque landing stage for the return circuit on the half hour. The trip takes one past several wats where fish beg for food because fishing is prohibited around wats, and one can see how life revolves around the Khlong. The transition from Bangkok's frantic, fuming streets to the slumbering, fish-filled waters is so complete that the journey is rejuvenating.

In another part of the city Kuan-Im Palace suddenly appears on a typical Bangkok street lined with the seemingly unending shop-houses of this city. The vibrant colors of the Buddha images and the temples in the courtyard coupled with the smooth marble paving dazzle the eyes. One of the Buddha images, on top of a five story building reached by a painted spiral staircase, stands several meters tall with a diamond set into the forehead. The palace dragon is thought to be the best in Thailand, and the main image—the goddess Kuan-Im is surrounded by 99 bells that worshippers use to select a lucky coin.

These two places and one trip show how Thailand has kept its unique way of life. Rung-a-Roon Market and Khlong Phrakhanong represent Bangkok's everyday life, while Kuan-Im Palace reflects its religious life. All three reveal the real Bangkok tourists rarely see. From Ajarn Sheryl Finder.

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่า ผู้เขียนตั้งชื่อบทความที่น่าสนใจเพราะแสดงว่า นอกเหนือจากสถานที่ท่องเที่ยว ที่นักท่องเที่ยวคุ้นเคยยังมีสถานที่อื่นในกรุงเทพฯ ที่มีความน่าสนใจ และนักท่องเที่ยวยังไม่เคยสัมผัสอีกหลายมุมที่เคียว

ในอนุเจตน์ที่ 1 ผู้เขียนกล่าวถึง สถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวโดยทั่วไปรู้จัก อาทิ พระบรมมหาราชวังและตลาดน้ำ แต่ยังมีสถานที่อีก 3 แห่งที่น่าสนใจ คือ ตลาดรุ่งอรุณ คลองพระโขนง และ พระตำหนักเจ้าแม่กวนอิม

ในอนุเจตน์ที่ 2 ผู้เขียนกล่าวถึงความหลากหลายของสินค้าภายในตลาดรุ่งอรุณ โดยกล่าวว่ Merchandise ranges from shoes and clothes at the western end to a wide variety of fish and meats at the eastern Khlong side of the market.

ในอนุเจตน์ที่ 3 ผู้เขียนเปรียบเทียบสภาพความวุ่นวายของเมืองหลวง คือ ถนนสุขุมวิท กับการเดินทาง ทางเรือในคลองพระโขนง ที่มีความสงบและเงียบ ว่า and one can see how life revolves around the Khlong. The transition from Bangkok's frantic, fuming streets to the slumbering, fish-filled waters is so complete that the journey is rejuvenating.

ในอนุเจตน์ที่ 4 ผู้เขียนกล่าวถึงความสวยงามของพระตำหนักเจ้าแม่กวนอิม ว่า The vibrant colors of the Buddha images and the temples in the courtyard coupled with the smooth marble paving dazzle the eyes. และ The palace dragon is thought to be the best in Thailand, and the main image....the goddess Kuan-Im-- is surrounded by 99 bells that worshippers use to select a lucky coin.

ผู้เขียนสรุปความเห็นของเขาไว้ในอนุเจตน์สุดท้ายว่า สถานที่ท่องเที่ยวที่นักท่องเที่ยวไม่ค่อยมีโอกาสได้ไปเห็นนี้ เป็นสถานที่ที่ทำให้กรุงเทพฯ มีลักษณะเด่นที่ไม่เหมือนสถานที่อื่น และ ยังแสดงให้เห็นถึงความศรัทธาทางศาสนาของคนไทยอีกด้วยโดยกล่าวว่ These two places and one trip show how Thailand has kept its unique way of life.

Rung-a-Roon Market and khlong Phrakhanong represent Bangkok's everyday life, while the Kuan-Im Palace reflects its religious life.

จะเห็นได้ว่า การใช้ภาษาของผู้เขียนเป็นภาษาที่สั้นง่ายและเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โดยมุ่งเน้นการบรรยายลักษณะเด่นของสถานที่เพื่อให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการไปตามประสบการณ์ของผู้เขียนด้วย

2. สถานที่น่าท่องเที่ยวในประเทศนิวซีแลนด์ ออสเตรเลียและฟีจี

A 14-day trip to New Zealand, Australia and Fiji

Last summer I had a long vacation so I was well aware that I had better go to the places I longed to visit which are New Zealand, Australia and Fiji as I found the advertisement for them in the brochure of one of the tour agencies.

I started for New Zealand, boarding TG 747 B from Don Muang International Airport. My arrival destination was Auckland and the hotel to accommodate me was The Auckland Travelodge. The next day I was taken to have a half-day Auckland city tour. It is interesting to see that this city is nestled amongst sloping hills and surrounded by forests which create a very scenic setting. The tour included the War Memorial Museum which houses one of the best Moori collections in the world. Later on I had a chance to visit Rotorua, which is famous for it, bursting geysers, boiling mud pools and thermal activity.

On the next day I crossed the Tasman Sea by plane to Sydney, Australia and I stayed at the Boulevard Hotel. Here I found that it was the city with one of the most beautiful harbors in the world, as well as Hyde Park with it, War Memorial, Parliament House, The Royal Botanic Gardens and Government Houses, Martin Place, the Town Hall, Sydney Harbour Bridge and the magnificent Opera House with its soaring roof structure resembling a cluster of billowing sails. It is also

said that Sydney Harbour is the busiest port in the South Pacific.

The next day I joined the optional tour to the Blue Mountains, 40 miles west of Sydney to see the famous Jenolan Caves, Katoomba and rugged terrain of scrub forest with trails for bushwalking.

On the following day, I board a plane bound for Nadi to stay at the Regent of Fiji. Nadi is the gateway to Fiji's lovely islands. Fiji offered lush green countryside, native villages and shopping within easy reach. I did a lot of shopping since there was a variety of interesting goods in the shops, some at duty-free prices. After that I visited the sugar mill at Lautoka, the Fijian villages and craft centers nearby. What I enjoyed most was the Castaway Island launch cruise since it was a small tropical paradise where I went snorkeling, waterskiing, canoeing, sailing and lying on the beach to soak up all the tropical sunshine.

After the cruise I prepared to go back home to my busy life and work but the experience I gained from this trip was there deep in my heart, the tropical food, fruit, sunshine and friendly people everywhere I passed. Nature is also not yet polluted like in some other resorts so I plan to go back again next summer. Wouldn't you like to have such a peaceful and exotic vacation like mine?

จากตัวอย่างผู้เขียนเล่าถึงการท่องเที่ยว ประเทศนิวซีแลนด์ ออสเตรเลีย และ ฟิจิ ว่าออกเดินทางจากประเทศไทย ไปยังประเทศนิวซีแลนด์แล้วไปชมสถานที่ที่น่าสนใจที่ไคบัง จงสังเกตว่า กาล (Tenses) ที่ใช้เป็นอดีตกาล (Past Tense) เนื่องจากผู้เขียนเล่าถึงการท่องเที่ยวที่ผ่านมาแล้ว และกล่าวถึงความประทับใจในสถานที่ต่าง ๆ

ภาษาที่ใช้ในการกล่าวถึง เรื่องการท่องเที่ยวนี้เป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ซึ่งเข้าใจได้ง่าย และผู้เขียนเล่าไปตามลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นอกเหนือจากความประทับใจ

จากการได้เห็นภูมิประเทศที่ไม่เคยเห็นมาก่อนแล้วยังมีความประทับใจในความเป็นมิตรของ
คนพื้นเมือง และการเลือกซื้อสินค้าพื้นเมืองที่มีหลากหลาย เช่นในประโยคที่ว่า I did a
lot of shopping since there was a variety of interesting goods in
the shops, some at duty-free prices. หรือ What I enjoyed most was
the Castaway Island launch cruise since it was a small tropical
paradise where I went snorkeling, waterskiing, canoeing, sailing
and lying on the beach to soak up all the tropical sunshine.

ผู้เขียนสรุปความรู้สึกประทับใจ ที่ได้รับจากการท่องเที่ยวครั้งนี้ไว้ในอนุเจต
สุดท้ายว่าbut the experience I gained from this trip was
there deep in my heart, the tropical food, fruit, sunshine and
friendly people everywhere I passed นอกจากนี้ ผู้เขียนยังได้กล่าวชักชวนให้
ผู้อ่านทดลองไปหาประสบการณ์เช่นเดียวกับเขาด้วยการกล่าวว่า Wouldn't you like
to have such a peaceful and exotic vacation like mine?

นักศึกษากองสังเกตเห็นว่า การเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ มิใช่การ
เขียนสารคดีเพื่อการท่องเที่ยว เพราะผู้เขียนจะเล่าถึงความรู้สึกของคนหรือเอกลักษณ์ หรือ
ลักษณะเฉพาะของสถานที่นั้น ๆ ที่ทำให้ผู้เขียนเกิดความรู้สึกประทับใจเพื่อเป็นสารประโยชน์
กับผู้อ่านด้วย

3. วัดชลประทานรังสรรค์ นนทบุรี

My interesting place is a wat since I am a Buddhist.
I am not saying I am a strong one but I like going to my peaceful
wat every Sunday morning. The wat I am talking about is Wat
Cholapraton Rangsarit at Pakret, Nondaburi.

Wat Cholapraton, to be short, is managed by Phra
Panyananda, the abbot. He proves to be a respectable monk in

Buddhism and a lot of people go to make merit and offer food to the monks every day especially on Sundays when the abbot himself or other famous and renowned monks preach knowledgeable and intellectual sermons followed by the merit-making rites.

What impresses and attracts me most is the way the abbot preaches. He emphasizes spiritual growth and maturity without the worries about appearance. He tries to show the followers the truth of life. He gives examples of what is considered to be good and what is not.

The surroundings of this wat are also noted for tranquility. People who want peace in mind can, at any time, go there. Just to sit silently in that wat, one can see the causes of one's troubles and the cause-finding method can easily lead to finding suitable solutions. This wat is surrounded by green and tall trees which offer a sense of solitude to those who seek it.

If you have a chance to pass by this wat, drop in and observe the serenity and you will find the truth you may be looking for.

จากตัวอย่างจะเห็นว่าผู้เขียน กล่าวถึง เหตุผลอย่างง่าย ๆ ว่า ชอบวัดชลประทาน เพราะผู้เขียนเป็นพุทธศาสนิกชน และวัดนี้เป็นวัดที่สงบร่มรื่น ดังนั้น อนุเจตที่ 1 คือ การอารัมภบทถึงสถานที่ที่ผู้เขียนต้องการจะกล่าวถึง

ในอนุเจตที่ 2 ผู้เขียนกล่าวถึง จุดเด่นหรือลักษณะที่ทำให้วัดชลประทานแตกต่างไปจากวัดอื่น ๆ นั่นคือ มีพุทธศาสนิกชน จำนวนมากไปทำบุญและฟังธรรมเทศนาที่วัดนี้ กล่าวคือ a lot of people go to make merit and offer food to the monks every day especially on Sundays.....

ในอนุเจตที่ 3 ผู้เขียนกล่าวถึงความประทับใจที่ผู้เขียนรู้สึกต่อวัดและเจ้าอาวาส
ของวัดนี้ นั่นคือ What impresses and attracts me most is the way the abbot
preaches. He emphasizes spiritual growth and maturity without the
worries about appearance.

ในอนุเจตที่ 4 ผู้เขียนกล่าวถึงคุณสมบัติอื่น ๆ ของวัด ที่ทำให้ผู้เขียนประทับใจ
นั่นคือ The surroundings of this wat are also noted for tranquility.
และ This wat is surrounded by green and tall trees which offer a
sense of solitude to those who seek it.

ผู้เขียนกล่าวสรุปในอนุเจตสุดท้ายด้วยการเชิญชวนให้ผู้อ่านหาโอกาสไปแสวงหา
ความสันโดษที่วัดนี้บ้าง หากมีโอกาส คือ If you have a chance to pass by this
wat, drop in and observe the serenity and you will find the truth
you may be looking for.

การใช้ภาษาในการเขียนบทความแสดงความคิดเห็นประเภทสถานที่น่าสนใจ มักจะเป็น
การใช้ภาษาที่สั้น แต่ก่อให้เกิดจินตนาการแก่ผู้อ่าน อันเป็นลักษณะการเขียนที่แตกต่างไปจากการ
รายงานข้อเท็จจริงในการเขียนข่าวประเภทสารคดีท่องเที่ยว

4. โบสถ์ประจำชาติของประเทศสหรัฐอเมริกา

US national cathedral to be completed after 83 years

LORRE GRANT

The first national cathedral in the United States was finally completed last Saturday - 83 years after construction began and almost two centuries after it was first planned.

The Cathedral of St. Peter and St. Paul, a grey, Gothic-style edifice that commands 23 hectares (57 acres) of prime Washington property, will be the seat for the presiding bishop of the Episcopal Church of America as well as the Washington diocese.

More than 200 stained glass windows show national or Biblical themes ranging from the Creation and Last Judgement to a Space Window featuring a piece of moon rock donated by US astronauts.

On either side of the central aisle a total of 51 flags hang from the arcade, honouring each American state and the District of Columbia, the nation's capital.

Most of the ornaments were gifts, as laws separating church and state prohibit government funding. Construction was often delayed while clergy sought funding.

"The Cathedral is not a parish church, meaning it doesn't have members. All support has been private since inception," Through several fund-raising campaigns, said Suzanne Mink, director of development at the Cathedral.

A conservation fund will be established for the Cathedral's preservation and various church programmes, Mink said.

The idea of a national cathedral here is as old as architect Pierre L'Enfant's 1791 blueprint for the capital.

Worshippers have been using the cathedral for decades, even though the final stone will not be placed until Saturday.

Nearly 4,000 people can congregate in the church, which has nine chapels, but normally about 700 attend the main Sunday morning worship service in the nave, or main body, which seats 3,700.

A crusader's cross - four small crosses which form a large one - is the Cathedral's emblem, and it is printed or sewn on almost everything. It is supposed to represent the word of the Lord and the four corners of the Earth where it is preached.

The nave stretches 160 metres (one-tenth of a mile) from the front door to the foot of the sanctuary. The elaborately carved pulpit is fashioned from limestone taken from the old bell tower of Canterbury Cathedral in England.

The cathedral was started with a rough field stone from Bethlehem to symbolise the start of Christ's life.

President Theodore Roosevelt was there when the foundation stone was set in the Bethlehem Chapel and President George Bush is expected to attend the finale, when a leaf-shaped finial is placed on top of the west tower.

Kneelers in the nave and chapels were hand-worked by women in the United States and Britain, including President Bush's mother Dorothy and Britain's Queen Elizabeth the Queen Mother.

The High Altar was hewn from the marble quarries used to build Solomon's Temple.

An overhead oak screen separates secular activity in the nave - ballet, lectures, graduation ceremonies - from this holy area, also reserved for the choir and an organ with 10,500 pipes.

Behind the altar, a carved stone relief shows Christ in the midst of 110 saints.

The sanctuary also has an oak communion rail supported by 12 pillars, 11 of which have been carefully crafted into depictions of 11 of the 12 disciples.

"The woodcarver refused to carve Judas; he's a blank post," tour guide Jane Junghans said.

Biblical figures also adorn the exterior. Prominently displayed are statues of Peter and Paul at the main entrance. Figures of angels ring the bell tower, whose bells can be heard. 35 km (22 miles) away, although the cathedral's thick walls mute the sound inside.

More than 200 gargoyles surround the building to rebuke the rain, considered the enemy of stone.

นำมาจากหนังสือพิมพ์ The Nation ฉบับประจำวันอังคารที่ 2 เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2533

จากตัวอย่างจะเห็นได้ว่าผู้เขียนเขียนถึงโบสถ์ที่ชื่อ เซนต์พอล และ เซนต์ปีเตอร์ เป็นโบสถ์ที่น่าสนใจเพราะใช้เวลาก่อสร้างนานถึง 83 ปี และเริ่มการก่อสร้างหลังจากมีการวางแผนจะก่อสร้างนานเกือบสองศตวรรษ อนุเจตที่ 1 เป็นการเริ่มต้นการเขียนบทแสดงความคิดเห็นที่ให้ผู้อ่านสนใจที่จะติดตาม เพราะกล่าวถึงสาเหตุแห่งความล่าช้าของการเริ่มดำเนินการก่อสร้างและระยะเวลาในการก่อสร้าง

ในอนุเจตที่ 2 ผู้เขียนกล่าวถึงลักษณะของโบสถ์ว่า เป็นโบสถ์ลักษณะกอธิค The Cathedral of St. Peter and St. Paul, a grey, Gothic-style edifice that commands 23 hectares (57 acres) of prime Washington property,...

ในอนุเจตที่ 3 ผู้เขียนเพิ่มเติมรายละเอียดของโบสถ์ว่าประดับประดาด้วยกระจกสี Morethan 200 stained glass windows show national or Biblical themes.....

ในอนุเจตหอ ๆ มา ผู้อ่านจึงได้ทราบรายละเอียดของสาเหตุแห่งความล่าช้า ในการก่อสร้างว่าโบสถ์ไม่ได้รับเงินงบประมาณสนับสนุนจากรัฐ จึงต้องรอรับการบริจาคจากผู้มีจิตศรัทธา ดังนั้น สิ่งของที่ใช้ประดับประดาโบสถ์จึงเป็นของที่ได้รับจากการบริจาค คือ

Most of the ornaments were gifts,.....

นอกจากนี้ผู้เขียนยังกล่าวถึงลักษณะพิเศษของโบสถ์นี้ว่า โบสถ์หลังนี้กว้างใหญ่มาก จุดนี้โตถึง 4,000 คน แต่ตามปกติในวันอาทิตย์เช้า จะมีผู้มาฟังเทศน์ประมาณ 700 คน สัญลักษณ์ของโบสถ์นี้ คือ ไม้กางเขนที่เรียกว่า A crusader's cross อันประกอบด้วย ไม้กางเขนเล็ก ๆ 4 อัน ซึ่งหมายถึง พระคำรัสของพระเจ้าและไม้กางเขน ทั้ง 4 อัน เปรียบเสมือนทิศทั้ง 4 ทิศ ที่ศาสนาคริสต์ เผยแพร่ไปถึง

ความพิเศษอีกอย่างหนึ่งของโบสถ์นี้คือ การนำเอาสิ่งของต่าง ๆ ในโบสถ์มาจาก สถานที่สำคัญต่าง ๆ อาทิ หินปูน นำมาจาก โบสถ์แคนเทอเบอรี ในประเทศอังกฤษ

The elaborately-carved pulpit is fashioned from limestone taken from the old bell tower of Canterbury Cathedral in England. หินที่ใช้ในการก่อสร้างโบสถ์นำมาจาก หินที่เมืองเบธเลเฮม ที่เกิดของพระเยซู The cathedral was started with a rough field stone from Bethlehem to symbolise the start of Christ's life.

นอกจากนี้ อดีตประธานาธิบดี ซีโอคอร์ รูสเวลท์ ยังเป็นประธานในพิธีวางศิลาฤกษ์ในโบสถ์หลังที่ชื่อ เบธเลเฮม และ ประธานาธิบดี จอร์จ บุช คงจะมาเป็นประธานในพิธี ยกยอดแหลมที่ประดับหลังคาโบสถ์ทางคันทะวันตก ขึ้นสู่ท้าย เพื่อแสดงว่าการก่อสร้างโบสถ์ที่ใช้เวลานานมากนี้ได้เสร็จสิ้นลง

ที่วางเข้าสำหรับคริสตศาสนิกชน เวลาทุกเข้าสวดมนต์เป็นงานฝีมือที่พวกผู้หญิงคนสำคัญของประเทศสหรัฐอเมริกาและประเทศอังกฤษบริจาค อาทิ นางคอโรซี มารดาของประธานาธิบดีบุช และ พระราชชนนีอลิซาเบธ แห่งประเทศอังกฤษ

เนื่องจากความงดงามของโบสถ์ โบสถ์หลังนี้ยังใช้เป็นสถานที่ทำพิธีต่าง ๆ
ที่ไม่ใช่พิธีทางศาสนา อาทิ การแสดงบัลเลต์ การบรรยาย หรือพิธีประสาทปริญญาบัตร และ
มีพื้นที่กว้างใหญ่บนเวที สำหรับคณะนักร้องประสานเสียงและออร์แกนที่มีท่อนเสียงถึง 10,500 ท่อน

สิ่งที่น่าสนใจอีกอย่างหนึ่งในโบสถ์นี้คือ แทงสลักไม้โอ๊ก 12 แทง หมายถึง สาวก-
ของพระเยซู 12 คน แทงไม้ 11 แทง ได้รับการสลักเสลาอย่างสวยงาม แต่แทงที่ 12 กลับ-
วางเปล่า เพราะช่างแกะสลักปฏิเสธที่จะสลักรูปของจูดาส สาวกผู้ทรยศของพระเยซู

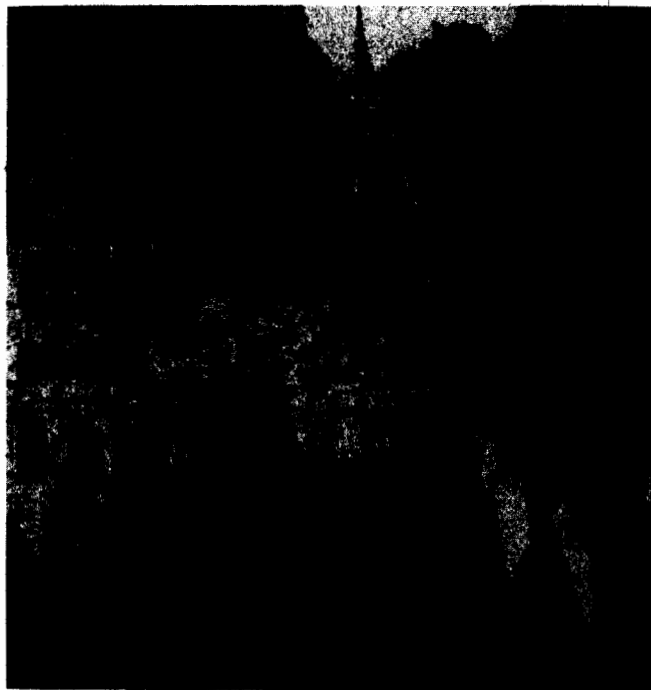
The woodcarver refused to carve Judas, he's a blank post," tour
guide Jane Junghans said

ผู้เขียนจบบทความแสดงความเห็นประเภทสถานที่น่าสนใจด้วยการกล่าวถึงสิ่ง
ประดับประดาที่สวยงามภายนอกอาคารของโบสถ์และเสียงระฆังจากหอคอยระฆังที่มีเสียงดังไปไกล
ถึง 35 กิโลเมตร หรือ 22 ไมล์ทีเดียว

5. พิธีทักษาตรเทโวที่จังหวัดอุทัยธานี

Uthai Thani in transition

By PIPAT LERTKITTISUK

While the conservation movement is gaining strength in various regions of the country, Uthai Thani—the location of Huay Kha Kaeng—is going through a period of transition following the invasion of outsiders buying up land in the town and in the surrounding forests.

Uthai Thani is not a place that comes up often in conversation; it has no strong identity in terms of business, although it has its natural and cultural attractions—mostly enjoyed by the people of the province.

The Tak Baht Devo alms-offering festival is probably the only event on the provincial calendar that is nationally known. It is held at Wat Sangkas Ratana Khiri, otherwise known as Wat Sakaekrang, located on the top of Mount Sakaekrang, at the end of the annual Buddhist rains retreat.

The name Sakaekrang means much to the people of the province, as it is the name both of the hill and of the calm river running through the heart of the city, lined on both sides by greenery. The river is the source of pla rad, a delicacy for which the province is famous.

During Devo, hundreds of Buddhist monks walk in procession down the naga staircase from the hilltop to receive food from the people who traditionally give uncooked rice in small plastic bags to the monks so that it may be stored for future use.

The festival is organised to mark, according to belief, the time of the Lord Buddha's descent from the heavens, allowing beings in hell, the world, and the heavens to see each other, as part of his teachings.

Several thousand people leave their homes early in the morning to participate in the event. Farm people take with them a

long wooden stick decorated with coloured paper. These sticks will later be taken home and planted in the rice fields as symbols of good luck for the coming planting season.

At festival time, Uthai Thani becomes very lively for one day in the year. Great changes occur from the normal life of the town. Everything turns very quiet just after 7 p.m. as all commercial businesses close, apart from a few restaurants.

A part of Devo features a contest for Buddha image altars decorated with elephant tusks, but the contest is losing popularity as the importance of conservation is realised.

The invasion by outsiders is not limited to land plots in forest areas but has also pushed land prices higher in the city itself, particularly plots along the beautiful Sakaekrang River.

The province is protected to some extent, however, by its poor road network. The bus journey from Bangkok takes four and a half hours.

Searching for special dishes of "jungle" food is less easy than might be thought in Uthai Thani, since people have become well informed of the importance of wildlife protection and avoid selling such things, except for wild bamboo shoots which are boiled and bottled for sale.

This boiled bamboo is famous for its taste, but the collection these days is becoming restricted - the conservation factor at work once more.

จากหนังสือพิมพ์ Bangkok Post คอลัมน์ Outlook ฉบับประจำวันศุกร์ที่ 26 ตุลาคม พ.ศ. 2533

ผู้เขียนเริ่มการเขียนบทความเกี่ยวกับ สถานที่ที่น่าสนใจด้วยการเกริ่นเกี่ยวกับการอนุรักษ์ธรรมชาติ เพราะจังหวัดอุทัยธานี เป็นที่ตั้งของป่าสงวนห้วยขาแข้งที่เป็นเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า เมื่อไม่นานมานี้ เมื่อ นายสืบ นาคะเสถียร เจ้าหน้าที่กรมป่าไม้ ตัดสินใจฆ่าตัวตายเนื่องมาจากอิทธิพลของผู้ลักลอบตัดไม้ทำลายป่า

ในอนุเจตที่ 2 ผู้เขียนกล่าวว่อุทัยธานีเป็นจังหวัดเล็ก ๆ ที่เงียบสงบ แต่มีสิ่งดึงดูดใจประชาชนในจังหวัดทั้งทางธรรมชาติและทางวัฒนธรรม

ในอนุเจตที่ 3 ผู้เขียนกล่าวถึง พิธีตักบาตรเทโว ในวันออกพรรษา ซึ่งจัดเป็นประจำที่วัดสังฆะรัตนาศิริ หรือที่รู้จักกันว่าชื่อวัดสะแกกรัง ซึ่งเป็นวัดอยู่บนเนินเขา

ในอนุเจตต่อมา ผู้เขียนกล่าวถึงพิธีตักบาตรเทโว ว่าพระสงฆ์จะเดินเป็นแถวลงบันไดพญานาค จากวัดบนยอดเขาลงมารับบาตรจากประชาชนผู้จะใส่บาตรด้วยอาหารแห้ง เพื่อให้พระสงฆ์ได้เก็บไว้ฉันในมื้ออื่น ๆ

พิธีตักบาตรเทโว มีขึ้นเนื่องมาจากความเชื่อที่ว่าพระพุทธเจ้าเสด็จลงมาจากสวรรค์ และอนุญาตให้ผู้ที่อยู่ในนรก ในโลก และบนสวรรค์ เห็นซึ่งกันและกัน ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของคำสอนของพระองค์

พิธีตักบาตรเทโว ได้รับความสนใจจากประชาชนมาก เพราะทุกคนจะรีบออกจากบ้านมาทำบุญแต่เช้าตรู่ ชาวบ้านจะนำไม้ท่อนยาว ๆ ที่ประดับด้วยกระดาษสี กลับไปปักที่ทุ่งนาด้วยเพื่อให้เป็นสิริมงคลและให้เกิดโชคลาภในการกสิกรรม

ในอนุเจตต่อมา ผู้เขียนชี้ให้เห็นความแตกต่างของชีวิตในชนบทของชาวจังหวัดอุทัยธานี กับวันที่มีพิธีตักบาตรเทโวว่า At festival time, Uthai Thani becomes very lively for one day in the year. Great changes occur from the normal life of the town.

หลังจากที่กล่าวว่จังหวัดอุทัยธานี มีพิพิธภัณฑสถานที่น่าสนใจแล้ว ผู้เขียนสรุปบทความ
แสดงความเห็นของเขาในตอนท้ายว่า เนื่องจากปัจจุบันมีการรณรงค์ เพื่อรักษาทรัพยากรธรรมชาติ
มาก ดังนั้น ผู้มาเยือนจังหวัดอุทัยธานี เพื่อแสวงหาอาหารป่า ที่มาจากสัตว์สงวน คงจะผิดหวัง
เพราะ แม้กระทั่งหน่อไม้ที่คงใส่ชวกเพื่อขายในฐานะสินค้าพื้นเมือง ยังถูกจำกัดจำนวน เพื่อ
การอนุรักษ์ด้วย This boiled bamboo is famous for its taste, but the
collection these days is becoming restricted - the conservation
factor at work once more.

จะเห็นได้ว่า จากตัวอย่างทั้ง 5 ตัวอย่าง ที่ยกมาข้างต้นเกี่ยวกับการเขียนบทความ
เกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจนั้น ผู้เขียนมักจะหาจุดเด่น จุดใดจุดหนึ่งของสถานที่นั้น มาพูดถึงเป็นพิเศษ
เพื่อแสดงเอกลักษณ์หรือลักษณะเด่นของสถานที่ที่ทำให้ผู้เขียน เกิดความประทับใจ และต้องการ
ถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้รับรู้ โครงสร้างการเขียนบทความประเภทนี้ คือ การกล่าวอารัมภบทถึง
สถานที่นั้นในอนุเฉทแรก ส่วนในอนุเฉทต่อ ๆ มา จะเป็นการบรรยายรายละเอียดหรือจุดเด่น
ของสถานที่ รวมทั้งความรู้สึกของผู้เขียนที่มีต่อสถานที่นั้น ๆ โปรดสังเกตว่า การบรรยาย
สถานที่จะใช้ภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน และเข้าใจได้ง่าย และก่อให้เกิดจินตนาการตาม
ไปด้วยเช่นกัน

สำนวนที่ใช้ในการเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ

คงได้กล่าวมาแล้วว่าการเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ คือ การเล่าถึง
สถานที่ใดสถานที่หนึ่งที่ผู้เขียนมีความประทับใจ หรือ สนใจเพราะความเจริญทางค่านใดค่านหนึ่ง
ของสถานที่ การเขียนบทความแสดงความเห็นประเภทนี้จะใช้กาล (Tense) เป็นอดีตกาล
(Past Tense) หรือปัจจุบันกาล (Present Tense) ก็ได้

- The place has its own exotic, oriental feeling.
- In contrast to, a place is.....

- These places show.....
- Last summer I went to.....
- I selected to go to.....because.....
- I enjoyed.....
- What I like most about that place is.....
- If I have another chance, I will.....
- The remembrance of the place still haunts me.
- My most interesting place is.....
- What impresses and attracts me most is.....
- It will be advantageous to see with your own eyes.....
- The place is located.....
- In comparison to....., the place is.....
- The fame of the place goes in.....

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

- ให้นักศึกษาค้นคว้าตัวอย่างบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัวเพิ่มเติม
- ให้นักศึกษาค้นคว้าตัวอย่างบทความเกี่ยวกับสถานที่น่าสนใจเพิ่มเติม
- ให้นักศึกษารวบรวมสำนวนต่าง ๆ ที่ใช้ในการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว และเกี่ยวกับสถานที่น่าสนใจ
- ให้นักศึกษา เขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว และบทความเกี่ยวกับสถานที่น่าสนใจแบบสั้น ๆ

สรุป

การเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว และการเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจต่างมีลักษณะเฉพาะ กล่าวคือ การเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว คือ การเล่าประสบการณ์ชีวิตที่เกิดขึ้นกับตัวผู้เขียน และประสบการณ์นั้น มีคุณค่าต่อตัวผู้เขียน เนื่องจากทำให้ผู้เขียนได้ความคิดใหม่ ได้ปรับปรุงตัวเองใหม่ หรือประสบการณ์นั้นมีผลต่อความคิดดำเนินชีวิตของผู้เขียน ทำให้ชีวิตของผู้เขียนเปลี่ยนแปลงไปในทางใดทางหนึ่ง ผู้เขียนจึงต้องการถ่ายทอดประสบการณ์นั้น ๆ ให้ผู้อ่านใคร่ร่วมรับรู้และเกิดจินตนาการตามไปด้วย การบรรยายลักษณะตัวละคร สถานที่ที่จะใช้ภาษาที่ไม่ใช่การกล่าวอย่างตรงไปตรงมา แต่จะเป็นสำนวนโวหารที่โน้มน้าวให้เกิดอารมณ์คล้อยตาม ลักษณะการใช้ภาษา แบบพรรณนาความโดยละเอียด เช่นนี้เองทำให้ ลักษณะการเขียนบทความเกี่ยวกับประสบการณ์ส่วนตัว แตกต่างไปจากการเขียนข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์

การเขียนบทความเกี่ยวกับสถานที่ที่น่าสนใจ คือ การเขียนถึงสถานที่ที่น่าสนใจ ที่ผู้เขียนได้ไปพบเห็นมา และต้องการเล่าให้ผู้อ่านร่วมรู้ลักษณะพิเศษของสถานที่นั้น ๆ การเขียนบทความประเภทนี้ จึงมิใช่การบรรยายลักษณะทั่วไปของสถานที่ เช่นเดียวกับบทความเกี่ยวกับการท่องเที่ยว จุดประสงค์ของผู้เขียนบทความประเภทนี้ คือ การสื่อให้ผู้อ่านรับรู้จุดเด่นของสถานที่นั้นที่ดึงดูดความสนใจหรือก่อให้เกิดอารมณ์อย่างใดอย่างหนึ่งนั่นเอง

ประเมินผลทนายบท

1. ให้นักศึกษาเขียนบทแสดงความเห็นประเภทประสบการณ์ส่วนตัว โดยสมมุติว่านักศึกษาอยู่ในเหตุการณ์รถแก๊สพลิกคว่ำแล้วระเบิดที่ถนนเพชรบุรีตัดใหม่

แนวตอบ

The Gas Tank Explosion On Petchburi Road

Whenever I recall the most serious accident I ever encountered, the vivid scene on Petchburi Road on the night of 24 September 1990 quickly comes to my mind.

That very night I attended the wedding reception of one of my best friends at the Hilton International Hotel near the Petchburi Expressway. At about 9.00 P.M., I came out of the hotel with my colleague who asked me for a ride to her house at Bangna Intersection.

My house is in Samrong District so it is natural for me to take the Expressway on Petchburi Road. We were at the corner of the road waiting for the traffic light to turn green. My colleague said she smelt some gas. I told her my car used petrol not gas so it couldn't be possible. Seconds later, we were startled with the loud noise of an explosion not so far from us. We were surprised and partly shocked since we had not yet realized what happened ahead of us.

Then smoke and flame were clearly seen from a short distance in front of us. We saw with our own eyes people hastily got of their cars almost naked because they were unluckily caught up in the fire. We could hardly believe what we saw in front of us. It was like the scene of the Inferno, a story we only knew through reading.

We were lucky enough to be quite far from the radius of the flame and explosion but not too far to take in the unforgettable scene which we sincerely wish not to ever happen again.

We found out from the newspaper later on the number of the dead and the seriously injured as well as the loss resulting from this disaster which could never be exactly calculated. There would be not enough compensation for those who untimely passed away because of the carelessness of the gas tank driver.

We are more than lucky to have escaped the deadly incident since we quickly left our car. The next day when I went back to see it, yes, it was still there at that very place where I left it but it could not be used anymore. It was totally burnt, black like charcoal!

This story can be said to be my most memorable experience and the event gives a lesson for the authorities to issue a safety law and strictly enforce it in order to prevent a catastrophe like this from happening again.

2. ให้นักศึกษาเขียนบทแสดงความคิดเห็นประเภทประสบการณ์ส่วนตัว ที่ให้นักศึกษาเกิดความคิดใหม่ หรือ ทำให้วิถีชีวิตของนักศึกษาเปลี่ยนแปลงไป

แนวตอบ

The One Who Dares Gets Treated Better

It happened when I got a scholarship grant to study Language Testing in the Singapore Regional Language Center for two months in 1989.

The other participants in the course I was studying were from many nations in South East Asia as well as Kenya and Tanzania. We were 55 altogether. We studied in the morning from 8.30 a.m. to

12 or 1.00 p.m. Sometimes we had special guests for special lectures. We really enjoyed the courses in linguistics and testing. Our lecturers were Malaysian, Philippine, Indonesian, Singaporean and the Thai scholars.

Every weekend sightseeing tours would be organized to lessen our homesickness with me as the leader of the tour group. We went to many interesting places around Singapore. The trips were pleasant and we were happy.

Then one day we joined the staff tour to one of the islands of Indonesia which was only a three-hour cruise away from Singapore. We all were excited to be on board the ferry and to relax from our studies. We enjoyed the boat trip and the lunch of seafood provided. It was superb since the food was tastier than what we ate every day at the place where we stayed.

After lunch, we were taken to a local souvenir shop near the market where we joyfully spent a lot of money buying all kinds of stuff. We found it a lot cheaper than in Singapore. I bought about a dozen bottles of famous brands of perfume, souvenirs and local products. We were highly satisfied with our shopping.

Then we were led to the market where I was told by one of my friends from Malaysia that the things in one of the shops around there were half-price cheaper than from the shop where we first stopped and which had been recommended by the tour guides.

I was upset and later angry at being deceived. I loudly asked the tour guides and they tried to explain with silly reasons to calm me down. I tried to control myself and persuaded them to take me back to that shop since I wanted to return all the items I bought unless I got 50% discount. One of them quickly took the other tourists in my group onto the coach and away to the beach and the other took me and my friend back to the first shop in a car.

When we reached the shop, the guide explained to the shopkeeper in Chinese (which I couldn't understand) but at last I got my 50% discount, of course, quite unwillingly, from the shopkeeper.

This experience makes me think that we have to be aggressive sometimes to fight for our rights or else we will be taken advantage of and we should not be submissive if we think we are certainly right.

3. ไทนักศึกษาเขียนบทความแสดงความเห็นประเภทสถานที่ที่น่าสนใจที่นักศึกษาคิดว่าสถานที่นั้น
มีลักษณะเด่นที่ควรค่าแก่การกล่าวถึง

แนวตอบ

Wat Asokaram, Samutprakan

I am called a busy bee since I work hard almost every day. I have no weekends, hardly any holidays except on some religious days. Then I seldom have any chance to visit famous places in or outside Bangkok.

I am a local of Samutprakan so whenever I am free, I usually visit places in my province which are tourist attractions such as the Crocodile Farm, the Ancient City and Bangpoo Resort.

But there is another place which is very famous for both local people and visitors from nearby provinces that is Wat Asokaram in Bangpoo District, not far from the center of the city.

On religious holidays like Makha Bucha or Visakha Bucha Days, Buddhists from various places gather together at that wat in order to make merit and offer food to the monks. there are a lot of

monks and nuns as well as upasika, ladies who haven't shaved their hair but wear white attire as nuns and also stay overnight at the wat.

All Buddhists who go to this temple usually pay homage to the well-preserved body of the late, Than Por Lee who was renowned for his sermons and principles as a good disciple of Lord Buddha.

The wat is surrounded by big trees and small, remote residences of monks and nuns. The uniqueness of this wat is that no dead body is allowed to be brought in for a funeral ceremony or even for burial or cremation,

It is interesting to see a lot of people from all walks of life going to this temple to seek peace of mind and to listen to the preaching of the monks as the correct guidance for their everyday life. I am also one of these people who find myself so attracted to the calmness and sacredness of the place that I hang around the place whenever I am free in order to satisfy my thirst for the tranquility of my spiritual search.

4. ให้นักศึกษาเขียนบทแสดงความเห็นประเภทสถานที่ที่น่าสนใจให้นักศึกษาเคยไปสัมผัสมาแล้ว

แนวตอบ

The British Museum

Travelling is a pleasant hobby even though I don't have much time for this kind of activity.

I have frequently heard people say that to know the country as well as its people very well, one has to visit that country's museums since those are the perfect places to learn history as well as

the culture of the place better than anywhere else.

Four years ago I had a chance to visit England in the summer. I always love seeing foreign lands and people so I enjoyed that trip a lot since I saw with my own eyes places I had read about in my literature and history books such as Big Ben, The Thames, The Tower of London, The London Bridge, Buckingham Palace, Hyde Park Corner, The Royal Albert Hall, The London Dungeon, Madame Toussaud's Wax Museum and Trafalgar Square.

I enjoyed my month in England, mostly in Norwich, a city a three-hour coach ride from London. But the greatest value of my trip was the time when I set foot in the British Museum.

The building itself was handsomely white with big columns and high staircases. The sections devoted to each country fascinated me. I had long been haunted by the desire to visit Egypt, the land of my dreams with its camels, pharaohs, oases and the great pyramids in the desert as well as the Valley of the Kings where anthropologists dug out numerous mummies and treasures.

As I said, the museum itself was divided into many sections according to the displays about the countries once part of the British Empire. I believe one needs a whole week even to see everything shown in that museum. Since I had not much time, I took a swift glance at other things but I spent most of my day in the Egyptian Section where it accommodated mummies in almost perfect form and all valuable treasures excavated from the tombs.

I remember having heard someone saying that the mummies and treasures in the British Museum were much more in number than in Egypt itself. I have never been to Egypt but I think the saying may be true since I can recall the memory of various kinds of objects on display that day.

Since this is the place I find interesting, I believe that if I ever have another chance to visit it, I will not hesitate to do so since it is now quite difficult to go to Egypt because of the Gulf War. A visit to the British Museum one more time can do me good.